

7

LETNIK XXIV.
1977 - 1978

GALEB

Galeb

Mladinska revija

VSEBINA

Vlado Firm: Vratolomne dogodivščine	
Matička in njegovega strička	169
Kajetan Kovič: Novica	173
Franci Lakovič: Opozorilo	173
Vojan T. Arhar: Oblak z gorovja Kvenlun	174
Franci Lakovič: Dogodek	175
Danilo Gorinšek: Kokica	176
Ludovika Kalan: Mama in zakajček	177
Minka Sever: Žabji koncert	177
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak:	
Aleš in zalivalnik	178
Pobarvanka	179
Afriška pravljica: Zelva in opica	180
Danilo Gorinšek: Ris	181
Črtomir Šinkovec: Nesrečna čebelica	182
Tone Pavček: Brusači	183
Zdravko Omerza: Lojzkina ovčka	183
Sandi Sitar: Moja račka	184
Zanimivosti	185
Iz življenja naših šol: Lojze Abram:	
Novo poimenovanje	186
Utrinki iz sedanjosti: Nikolina Karkovič:	
Zega: O morski soli	186
Ali veš, da...	187
Slike iz narave: Zlati orel, Donaldsonov turako	188
Šport: Ivan Furlanič - Mario Šušteršič:	
Kaj je »trim«?	189
Črtomir Šinkovec: Sonce na hoduljah	190
Vojan T. Arhar: V džungli	190
Stana Vinšek: Tesar	191
Danilo Gorinšek: Zrcalo	191
Poskusimo tudi mi: Listnica, Torba za copate	192
Šolarji pišejo	193
Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Pomladansko kolo	196
Urednikova pošta	200
Ilustracije za 7. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec - Božič (str. 181); Marjeta Cvetko (str. 190); Robert Hlavaty (str. 180); Leon Koporc (str. 176); Božo Kos (str. 173, 191); Jasna Merku (str. 177); Klavdij Palčič (str. 191); Š.P. (str. 169-172); Jelka Reichman (str. 183, 190); Bine Rogelj (str. 173, 175, 177, 183); Magda Tavčar (str. 174, 178, 179, 182, 184).	
Priloga: Kako nastane časopis Primorski dnevnik - besedilo in slike: Lojze Abram; Reke na Goriškem: Vipava - besedilo in slike: Slavko Rebec.	

LETNIK XXIV. APRIL 1978 ŠTEV. 7

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:

Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - Tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart, Trst, tel. 77 21 51

Naslovna stran:

Corrado Rojac
4. r. os. šole KATINARA

Posamezna številka:

400 lir

Letna naročnina:

3.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Un. Stampa Periodica Italiana)

Vlado Firm

Ilustr.: Š. P.

Vratolomne dogodivščine Matička in njegovega strička

79. Pomoči iščeta zaman, le kje bi jo dobila?
Nad nju se zil je silen bes, strahotna morská sila.
V obupu zgrabita zaboj, pred sabo ga tiščita,
ju morskí pes lahko požre, močno se ga bojita.
Vihar še vedno je močan in meče ju po vodi,
a morskí pes požrešen za njima skrito blodi.

80. Pripravlja spet se na napad in hlastno cedi sline,
krepak zalogaj bo dobil, to res niso drobtine.
Odpri žrelo je močno in se na skok pripravil,
zdaj, zdaj ju z ostrimi zobmi za vselej bo zadavil.
Zaboj lesen porineta mu brž v odprto žrelo,
globoko si oddahneta, saj glavo imata celo.

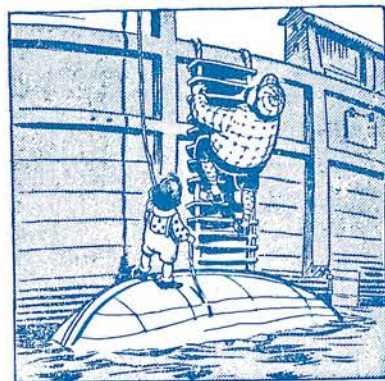
81. Ostala prav brez vsega sta, brez hrane in brez vode,
obupana čakala na nove sta prigode.
Vihar se že polegel je in sonce je sijalo,
ju toplo je pozdravljalo, vzpodbude jima dalo.
Odkod prišla bo le pomoč? Teško sta jo čakala;
da našel bi rešitelj se, za to pač vse bi dala.

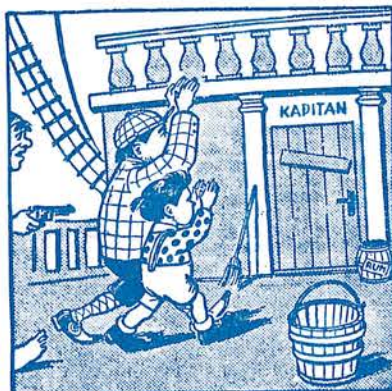
82. Naenkrat vzklikneta oba, živahna in vesela, tam na obzorju vidita že ladje jadra bela. Oh, ko bi ju zagledali samotni ti mornarji! Mogoče bodo videli čolnič v jutranji zarji. Matiček sleče srajco in vneto z njo zamahne, stric pa otrese se skrbi, globoko se oddahne.

83. Vse bliže ladja plove zdaj, mogočna in velika, a čolnič njun počasi se proti njej pomika. A strah in groza! Kaj je to? Prečudne so zastave na jamborih obešene, imajo smrtno glave. Dva gusarja na jamborih raztrgana klečita, držita bojevito se, pohlepno se režita.

84. »Kar bo, pa bo!« obupan globoko vzdihne striček, »Stric, brez strahu, pogum velja!« tolaži ga Matiček. Premišljati ni časa več, kaj bo se zdaj zgodilo, pomagati se nič ne da, rešitev je za silo. Čez rob spustili lestev so, na krov ju potegnili. Kaj bodo grozni gusarji zdaj z njima naredili?

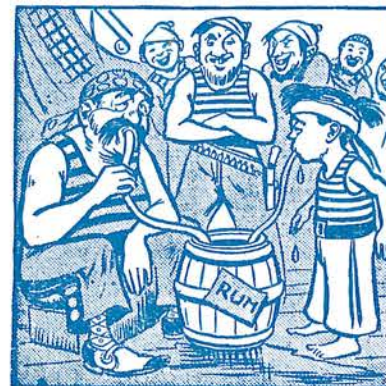
85. V strahu zlezeta na krov, pred gusarje vzpodbude iščeta pri njih in gledata proseče. Posadka zbrana ladijska ju radovedno gleda, puško pripravljeno na strel vsak gusar ima seveda. Oba sta dvignila roke, ubogljivo se predala in h kapitanu gusarja sta dva ju odpeljala.

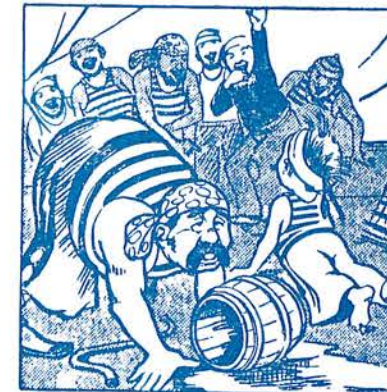
86. Bil kapitan je star možak, kaj čudno je izgledal, grdo zarenčal jezen je, ko ju je zagledal. »Kaj vidva iščeta pri nas, debela potepuha? Življenje naše lahko ni, je trdo, primaruha!« Nato sprejel med gusarje je našega Matička, seveda pa obenem z njim prestrašenega strička.

87. Postati gusar ni lahko, se odpoveš svobodi, zares težak je ta korak, to pač ni, kar si bodi! Obleko svojo morala takoj sta s sebe sleči, namesto nje pa gusarsko obleko brž obleči. Prečudna pač izgledata v tej uniformi novi, oba zares sta taka kot ovce med volkovi.

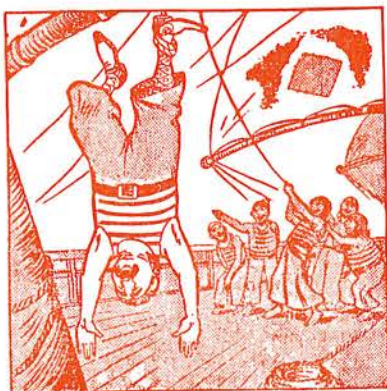
88. Nato »krstili« so oba po njihovi navadi, postregli jima z rumom, ki pijejo ga radi: »Fantička, zdaj pogum, lotita se pijače, če krst prestala bosta, dobita še jedače!« Sod velik bil je za oba kaj žalostna uteha, krog nju pa vražji gusarji so pokali od smeha.

89. Pošteno so »krstili« ju in v svojo sredo vzeli, pijana se kobalita, kaj z njima bi počeli? Matiček ves je vrtoglav, neumno z glavo miga, stric po vseh štirih plazi se, preveč se je napil ga. Med gusarji nastane hrup, to res je doživetje, pijančka uboga sta sedaj na tleh našla zavetje.

90. Stric prav s težavo dvigne se, poizkuša, pa ne more, zapletajo se noge mu, zaman išče opore. Spotakne se ob kup vrvi in vanj se ujame z nogo, nerodno zvrne se na tla, si gladi glavo ubogo. Rešiti se ne more več, kot kup leži nesreče, kaj žalosten je ta prizor, kar hoče, naj kdo reče.

91. In že je spet nesreča tu, vrvi ne popustijo, strička ujetega sedaj na moč trdno držijo. Kot bi zaklelo se prav vse, še nekaj se premakne, strička tedaj potegne v zrak, med jadra ga zatakne. Obvisel revež ujet je v zraku kot prikazen, z glavo in rokama navzdol, z nogama pa narazen.

92. So jadra se pokvarila — nevarnost je nastala, da ladja zdaj se potopi; to prav zares ni šala. Brž gusarji hiteli so popraviti okvaro, da v pravi tek bi spravili spet ladjo svojo staro. Tedaj spustile so vrvi ubogega jetnika, sprejela v svoje »varstvo« ga zdaj luknja je velika.

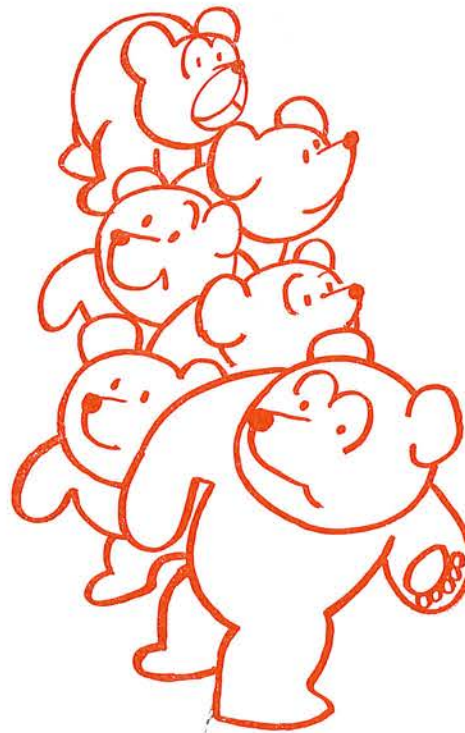

93. Matiček v strahu obstrmi, za stricem brž pogleda, a revček bil je vrtoglav in še pijan seveda. Preveč se v luknjo nagnil je, bila je težka glava, zato bilo mu je hudo, gusarjem pa zabava. Zgrmel na mah za stricem je, v luknjo se prevrnil in čeber barve poln je še pod krovom zvrnil.

Kajetan Kovič

Ilustr.: Božo Kos

NOVICA

Davi slišal sem novico: iz brloga pod goro na pomladno veselico šest medvedov je prišlo.

Najprej sam je prirentočil stari medo: ena — dva, se začuden razkoračil; »He, saj je pomlad prišla!«

In nato še v isti sapi je zaklical na ves glas: »Rečem vam, pri moji šapi, medvediči, čas je, čas!

In takoj je prihitelo medvedičev pet na plan in zaklicalo veselo: »Dober dan, pomladni dan!«

Tja naj gre — kdor ne verjame! Prav lahko se dogodi, da kožuharja ujame, če na rep mu da soli!

Franci Lakovič

Ilustr.: Bine Rogelj

OPOZORILO

Muca spet povsod se plazi, ptice pevke zalezuje, če katera se ne pazi, brž v želodček njen potuje.

Res za to je kaznovana, a kljub temu jih preganja, saj so zanj slastna hrana, še ko spi, o pticah sanja.

Vse, kar da se tu storiti, kratko je opozorilo: bolje muci se je skriti, kot ji biti za kosilo.

Oblak z gorovja Kvenlun

Nad najvišjo goro mogočnega gorovja Kvenlun je jadral sanjav oblak.

»Povej mi, gora,« je moledoval oblak, »kaj je lepega na svetu! Tako sem željan lepote, da sem kar bolan.«

»Lep je biserni slap v mojih skalnatih nederjih,« je odvrnila gora. »Pojdi na zapadno stran in si ga oglej!«

Oblak je odplul, si ogledal padajoče vode in se vrnil.

»Slap je čudovit,« je pritrdil oblak. »In kaj je še lepše kot slap?«

»Še lepše je zvezdnato nebo,« je rekla gora. »Počakaj na prvo jasno brezmesечно noč; potem si ga oglej!«

Oblak je počakal, da se je zjasnilo, nato je vso noč zrl v neskončno nebo posuto z nešteti lesketajočimi zvezdami in se mu čutil.

Omamljen od lepote se je zopet vrnil h gori in še enkrat prosil: »Zvezdnato nebo je mnogo lepše kot biserni slap; zdaj pa mi razodeni, kaj je najlepše na svetu!«

»Najlepša na svetu je sedembarvna mavrica, ki se boči nad pokrajino,« je odgovorila gora. »Zagledal jo boš po prvi nevihti, ki bo prihrumela v naše kraje.«

Oblak je čakal. Ko je bil že prepričan, da ne bo mavrice nikoli videl, je prihrumela nevihta, se izdivjala in umaknila drugam. Nad vzhod-

nim predelom pokrajine je zatrepetal sedembarvni lok prosojne mavrice.

Njena krasota je bila tolikšna, da je oblak obstal kot okamenel. Ko se je zavedel, se je na vso moč pognal čez nebesni svod, da bi se ji kar najbolj približal.

»Hej, mladi oblak!« je zaklicala mavrica, ki ga je že opazila. »Podvizaj se, kolikor moreš, sicer te krhka nikoli ne dočakam! Kratkotrajno je moje življenje!«

In oblak je pohitel, kolikor je mogel. Toda še preden je prispel do kraja, kjer je pravkar žarela nežna

mavrica, je že ni bilo več. Ugasnila je kot čudežna svetilka.

Oblak je bil žalosten. Vrnil se je h gori in tako dolgo jokal nad njenimi prepadnimi stenami, dokler ni umrl.

Njegove svetle solze pa so se združile v živahen potoček, napobile v dolini zemljo, razpokano od suše, in prebudile speča semena. In koderkoli šumlja srebrni potoček, rasejo ob njegovih mokrih bregovih dehteče rože z velikimi rdečimi zvončastimi cvetovi kot spomin na sanjavi oblak, ki je umrl od nepotešenega hrepenenja po nedosegljivi lepoti.

Franci Lakovič

Dogodek

Mali mišek Kratkodlak si zgradil je hišo novo, nanjo bi ponosen vsak, miškolin bil zagotovo.

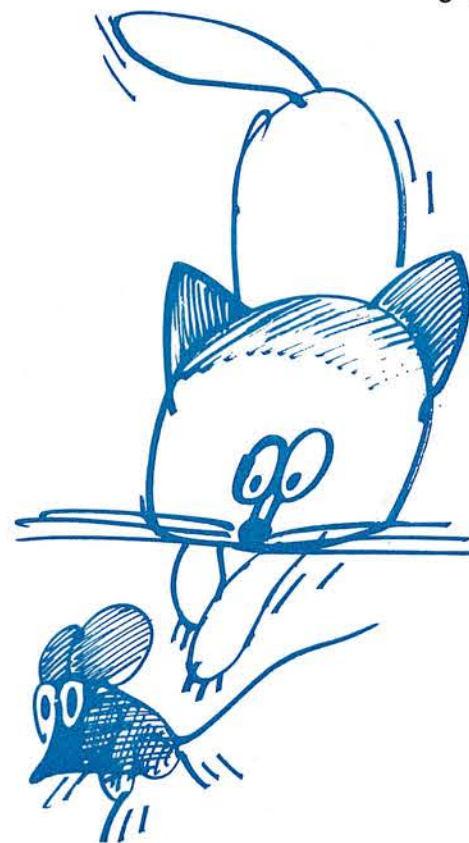
Pa pohištvo — pet omar, v vsaki sira kilograma in še mnoga dobra stvar — najrazličnejše salame.

V stanovanje na obisk potlej vabil je sosede, dolgo v noč je smeh in vrisk spremljal miške sladkosnede.

Ker pa mišek na bonton očividno je pozabil, se sosedov je Mačkon na to slavje sam povabil.

Da pa miš je zanj le miš, so navzoči začutili, z igro znano »Ti loviš« so se v hipu poslovili.

Ilustr.: Bine Rogelj

KOKICA

Kokica je seveda putka. Ondan je spravila vso kmetijo, kjer je bivala, na noge. Lahko bi se celo reklo, da je sprožila pravi pravcati preplah. Začela je kar na lepem tako glasno kokodakati, da se je slišalo skoro do konca vasi, ki ni bila ravno majhna.

Najprej je začel striči z ušesi muc. Zamijavkal je: »Mjav mjav — nekaj ni prav! Le kdo našo Kokico zdaj mrcvari?« Hišni kuža je tudi preplašeno pomahal z repom: »Hav hav, hav hav, da Kokice ni kdo napal?« Priletele so do kokošnjaka še golobje: »Gru gru, gru gru, Kokica, si tu?« Kokice pa ni bilo na spregled. Kar čudno je muca, kuža in golobe spreletelo: »Nekaj nevšečnega se je moralo naši Kokici pripetiti!« Pri hiši je bil tudi majhen osliček, ki pa ni bil prav nič oslast, mogoče je celo bil moder, zakaj ustavil se je pred kokošnjakom in zarigal: »I-a, i-a, da ni lisica tu bilà!« Hišni petelin je bil tisti čas daleč stran na drugi strani dvorišča. Tudi on je slišal glasno Kokičino kokodakanje. Urno, kot se to spodobi za gospodarja družine, je pritekkel do kokošnjaka. Tako je hitel, da si je skoro zvil kremplje in je poslej le še šepal. Tudi on je lahko dognal le to, da Kokice nikjer ni in da si ji je zagotovo primerilo kaj hudega...

Hišna gospodinja je bila tedaj v kuhinji. Tako je bila zatopljena v delo, da je kar preslišala Kokičino kokodakanje. Ko pa je videla skoz okno, da se zbirajo okoli kokošnjaka,

vsi preplašeni, muc, kuža, golobje, petelinček in še osliček, so tudi njo jele obhajati temne slutnje in je stekla do kokošnjaka. Tedaj pa je videla, zakaj je Kokica tako glasno kokodakala: zlegla je bila namreč — jajce...

Mama in zakajček

Povej mi mamica, zakaj bingljajo
spomladi zvončki in glasu ne dajo?
Zakaj vijolice tako dišijo
in brez avionov ptičice letijo?

Zakaj čebelica je priletela
in na najlepši roži obsedela?
Zakaj naš mucek zadovoljno prede,
ko v sobi na blazino mehko sede?

Zakaj samo podnevi sonček sije
in vsak večer se nam za goro skrije?
Zakaj pozimi beli snegec pada?
Še to povej: zakaj imaš me rada?

Minka Sever

Ilustr.: Jasna Merku

ŽABJI KONCERT

Žabice so zaregljale,
v mlaki se h koncertu zbrale.

Najprej »solo«, potlej »trio«,
v zboru se nato glasijo.

Naša Maja vmes posega:
»kvak, kvak, kvak« in »rega, rega«,

dokler slednjič ne omaga
in jo spanec ne premaga.

A koncert naprej še traja,
ko že Maja slado aja.

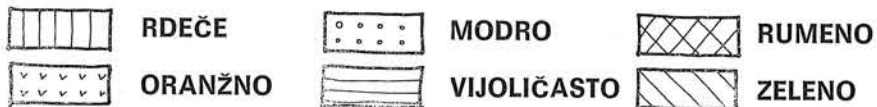
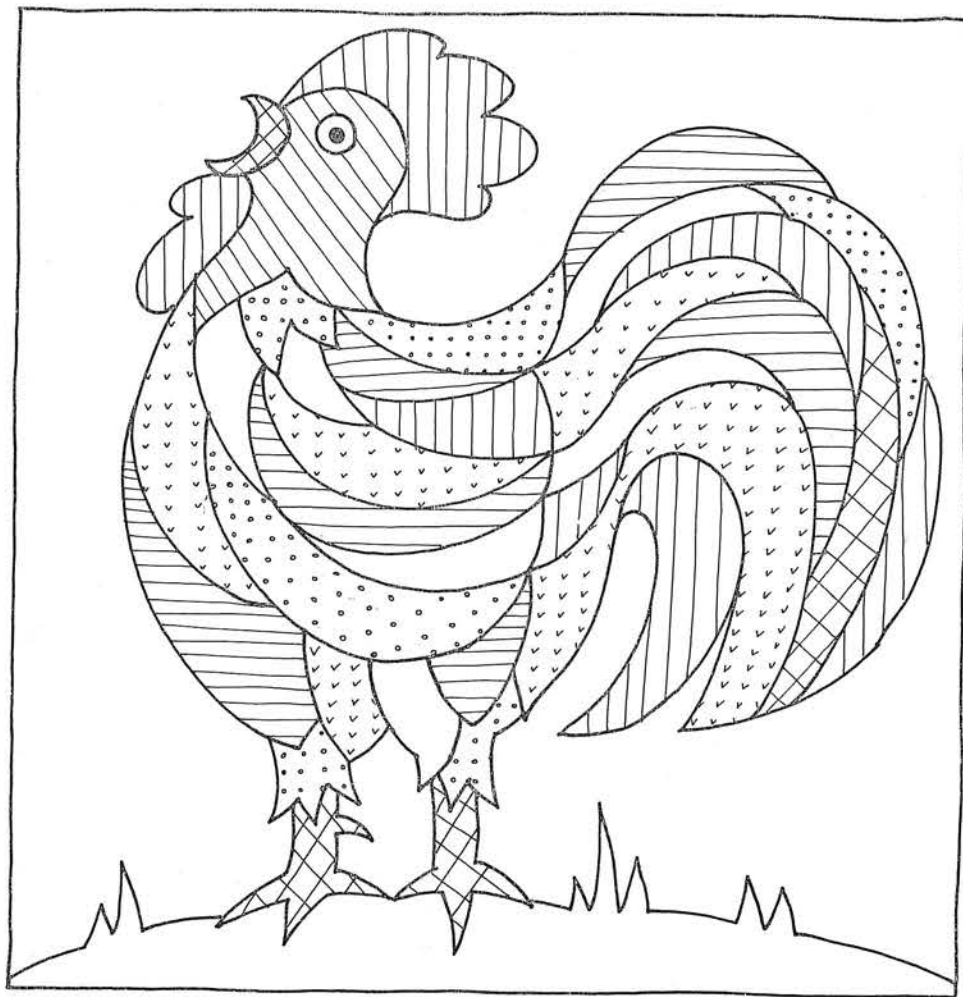
Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

POBARVANKA

ŽELVA IN OPIKA

Nekega dne je šel Uai, opičnik, na sprehod. Objestni opičji samec je bil ravno prav razpoložen, da jo komu zagode. Tedaj je pod drevesom zagledal želvo, ki si je v senci malce oddahnila. Opičnik je obstal in pozdravil:

»Dober dan, draga prijateljica. Joj, kako je škoda, da si tako počasna. Če bi lahko vsaj malo hitreje hodila, bi te že jutri povabil na obed.«

Želva je odvrnila: »Ljubi prijatelj,

če me povabilš, se bom nadvse potrudila, da bom pravočasno pri tebi.«

»Torej sva zmenjena,« je rekel opičnik. »Pričakujem te jutri opoldan in moja žena nama bo pripravila močno začinjen kus-kus.«

Želva se je koj spravila na pot. Hodila je vso dolgo noč, da bi bila do naslednjega dne točno na mestu.

Ob uri domenka se je res prikazala pod drevesom, kjer jo je Uai s svojo družino že pričakoval.

»Dobrodošla!« je zaklical premeteni samec, »kar vstopi, sklede so že na mizi.«

Toda stanovanje opičje družine je bilo zelo visoko in stopnice, ki so peljale tja gori, tako strme, da jih želva s svojimi kratkimi nožicami ni zmogla. Vedno spet se ji je spodrsnilo. Opičjak in njegova družina pa so se smejali, da jih je kar lomilo.

»Hitro pridi gor,« so se norčevali. Čez nekaj časa so pričeli jesti in s polnimi usti klicati želvi: »Brž pridi, prijateljica želva!«

»Jed je imenitna, prijateljica želva!«

»Pohiti, prijateljica želva, sicer zate ne bo nič ostalo.«

Ves ta čas se je želva mučila ob stopnicah. Ko pa je spoznala, da jih kljub vsem naporom ne bo zmogla, se je odločila, da se bo vrnila domov.

»Kljub temu se ti lepo zahvalim, prijatelj Uai, da si me povabil,« je zaklicala proti vrhu. »Zelo sem ganjena ob tvojem gostoljubju. Zdaj pa sem

jaz na vrsti, da te prosim, če prideš jutri ob isti uri k meni na kosilo.«

»Hvala za povabilo in srečno pot!« je zaklical Uai s polnimi usti.

Ko se je Uai naslednji dan prikazal pri želvi, je našel mizo že pogrnjeno in vonj pripravljenih jedi mu je silil v nos. Po običajnem pozdravu »Tanamo, tanamo fenieng!«, kar pomeni isto kot »Kako ti je?«, mu je gostiteljica pokazala skledo vode.

»Brž si umij roke,« je zaklicala, »pa lahko koj začneva jesti.«

Opičjak si je umil roke in se usedel poleg želve.

»Uh, samo poglej svoje roke,« je zaklicala, »saj so vse črne! Kar še enkrat si jih umij.«

Uai, opičjak, je šel znova k skledi in si umil in drgnil roke. Potem se je spet spravil k mizi.

»Toda tvoje roke so še vedno čisto črne! Tako dolgo si jih moraš umivati in drgniti, dokler ne bodo povsem bele, šele potem boš prav užival pri jedi. Jaz bom ta čas pričela jesti, da se riž ne bo shladil.«

Želva pa spet in spet ni bila zadovoljna z opičjimi rokami. Uaija je tolikokrat poslala nazaj k skledi, dokler ni vseh pripravljenih jedil sama pospravila. Potem je rekla:

»Ali si zdaj spoznal, da lahko vsak najde nekaj, s čimer se lahko iz drugega norčuje?«

prev. Stana Vinšek

Daniilo Gorinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

RIS

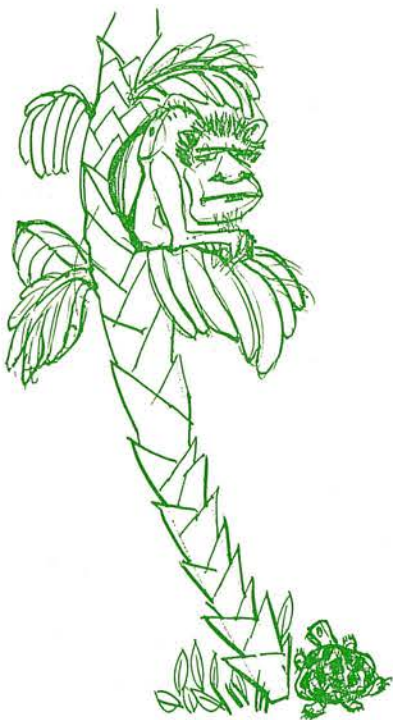

Ris je kužek v Pasji vasi, v vasi tej so pasji časi — je priklenjen tamle vsak lačen pasji siromak...

Gospodar kokoš obira, Ris pa — sline le požira, ko stradanja konca ni, lačni Ris to zarenči:

»Sit sem lakote, verige, vse je vredno pasje fige, ko bi iztaknil kakšno kost — to bila bi slast, radost!«

Takrat nekdo kost odvrže — Ris se brž z verige strže, zmelje kost in od tedaj v Pasjo vas ga ni nazaj...

Nesrečna čebelica

Sončni veter, veter pomladanski
nežno je potrkal po končnici panjski,
ménile čebele: »Bomo se možile!«
Že si žela so z nožicami brusile
in med troti si izbirale možice zveste.
Le čebela, ki prišla je s cvetne ceste,
sestram svojim z grdo mrdo pravi:
»Nočem trota, nočem lenega možica!
Zjutraj srečala sem na dobravi
belega metulja — njemu bom ženica!«

Spet z metuljem sreča se na rdečem cvetu:
»Lepšega možica ni na širnem svetu,«
se dobrika mu po žensko, na nožice
cvetnega prahu nabira si, sladkè medice
in zumzuma pesem mu na uho sanjavo.
A nekoč vse križem kražem obleti dobrovo
in zaman metulja išče... Žalostno cvetice
poreko ji: »Eh, metulji so zdaj gosnice!«
Jej, kako je reva bridko zaihtela:
»Samka bom ostala, reva ovdovela!«

Žalost pride, mine; spet veselje pride.
V panju se čebelica zdaj s trotom snide —
kdo dejal bi — kmalu je vabila v svate.
Ali trot ostane trot, mož ne bogljeni,
z medom le sladka se, ne zleti na trate.
Kaj storiti je ob takim možu mladi ženi?
Naj ga péstuje, neguje kot bolnika?
Naj ošteva ga in tepe, naj vsegà opika?
Delati nauči naj starega lenuha,
da si sam zaslužil bo svoj košček kruha?

Za čebelo bridko je bilo spoznanje,
da metulji so varljivi kakor sanje;
veseli naj trota brhka se ženica,
takega možica, ki kot starček prestopica,
spi in jé in večna je napota v panju?
Lepega so dne čebele na posvetovanju
odločile in sklenile: »Dol z lenuhi!«
Troti kot zgubljeni so debelo zrl
in od lakote prav žalostno pomrli...

BRUSAČI

V Čenčariji poleg čenčačev
živi in dela sedem bruslačev.

Prvi z otroki škarjice brusil,
drugi trguje v brusarnici z brusil,
tretji debele vsakemu brusil,
potlej četrti peha se s poskusi,
kako se okus neokusen izbrusi,
peti si pete dodobra obrusi,
preden čenčačem po vsej Čenčariji
jezike navihane zbrusi,
šesti in sedmi v tej kompaniji
pa sta še bruska med veliki brusil
in komajda brusita brusnice v ustih.

Zdravko Omerza

Ilustr.: Bine Rogelj

Lojzkina ovčka

Oče je kupil Lojzki belo ovčko.
Lojzka se je zelo rada igrala z njo
in jo tudi večkrat vzela v naročje.

Vsako jutro jo je gnala na pašo.
Ko jo je napasla, jo je prignala do-
mov in jo zaprla v hlevček. Tam je
ovčka počivala in prežvekovala. Če
je bil dež, ji je Lojzka prinesla v jasli
otavo, včasih tudi peso in korenje.

Ovčka je imela Lojzko rada in je
povsod hodila za njo.

Jeseni je šla Lojzka v šolo. Ovčko
je pustila doma. Ovčki je bilo dolg-
čas. Ker je Lojzka pozabila zapreti
hlevček, je ovčka stekla za njo. Prite-
kla je za Lojzko v šolo. Otroci so se
ovčki smejali in jo božali.

V razred je stopila učiteljica. Ko
je zagledala ovčko, jo je tudi ona le-
po pobožala. Lojzki pa je rekla: »Se-
daj se bomo učili, zato pelji ovčko
na travnik pred šolo.«

Ovčka se je mirno pasla na travni-
ku in čakala Lojzko. Ko je bilo pou-
ka konec, so se otroci usuli iz šole.
Ovčka je med njimi zagledala Lojz-
ko in pritekla k njej. Lojzka jo je po-
božala in segla v žep po sol. Veselo
ji je ovčka lizala sol z dlani.

MOJA RAČKA

Nekoč je bila ta zgodba resnična. Čas, ki se nikoli ne ustavi, pa je napravil iz nje pravljico. Bilo je pred leti...

Niso še prav ugasnile zvezde na nebu, ko so zamukale naše štiri krave, zameketale vse tri ovce, zakokodakali obe kokoši in zagagala moja račka. A prej ko mene, so živali priklicale mojo mater.

»Vstani, zaspanček,« me je dramila vsako jutro. »Tvoja račka te kliče!«

Že sem lezel v hlače, odpiral lese, spuščal kokoši na dvorišče in gnal krave in ovce na pašo. Moja račka pa me je jutro za jutrom pozdravila s svojim "gag", nakar je preudarno odracala čez dvorišče v potoček za hišo.

Odrasel sem pastirski palici in poslali so me v šolo. Kujal sem se, želel sem si ostati pri potočku in pri svoji rački.

»Stori tako, kot je prav, pa bo tudi račka zadovoljna,« me je opomnil oče.

Ubogal sem očeta in rački je bilo tako prav. Vsako jutro me je pozdravila iz potočka, ko sem odhajal v šolo; vsako popoldne se me je razveselila, ko sem se vračal domov.

Končal sem vaško šolo. Odšel sem v mesto, da bi izpopolnil svoje znanje. Doma pa je ostala moja račka — sama.

Dolga leta sem presedel v šolskih klopeh. Sam nisem vedel, kdaj sem postal v njih iz dečka fant. Opraviti sem imel še zadnje preizkušnje pred strogimi učitelji. Bilo pa je še toliko reči, ki jih nisem vedel. Obupal sem

nad veliko skladovnico knjig. Pohajkoval sem po mestu in si želel domov.

»Ne, kaj bi dejala moja račka,« mi je prišlo na misel. Pisaril sem spet po belih listih, učil sem se iz debelih knjig in srečno opravil izpit.

Vračal sem se domov. V dolinici se mi je prikazala rodna vas, v njej sem spoznal svoj dom. A v potočku ni bilo več moje račke.

»Račka, kje je moja račka?« sem ihte planil k staršem.

A niti oče niti mati mi nista znala odgovoriti. Moje račke ni bilo. Ni več plavala v potočku, ni racala čez dvorišče in tudi ni več prihajala spat.

In tako je ostala o moji rački sama pravljica...

Čeprav so minila že leta, še vedno postajam ob potočku za hišo, če ne bo morda le od nekod priplavala po njem moja račka. In kadar se moram za kaj odločiti, storim vselej tako, da bi bila moja račka zadovoljna.

2. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Novice iz teleprinterja in razne zapiske urednik predela, okrajša ali doda kaj svojega in na pisalnem stroju napiše, oziroma natipka članek in naslov.

4. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Kolone svinčenih vrstic prevzame ročni stavec, ki je že prej iz narobe obrnjenih črk na roke sestavil naslove. Naslove in kolone svinca postavlja ročni stavec na željo urednika v železen okvir, ki ima iste mere kot časopisna stran. V okvir spadajo tudi klišeji, to so reprodukcije slik. Pri tem so vse črke postavljene narobe.

6. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Lepenko z vtisnjenimi črkami osušijo in položijo potem v poseben stroj, ki nanjo ulije staljen svinec. Tako nastane polkrožni svinčeni ulitek, ki predstavlja eno stran časopisa.

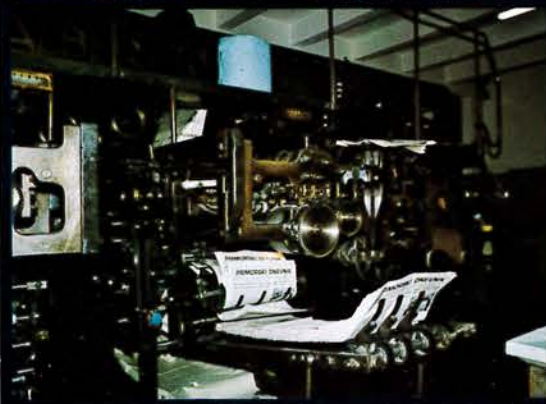
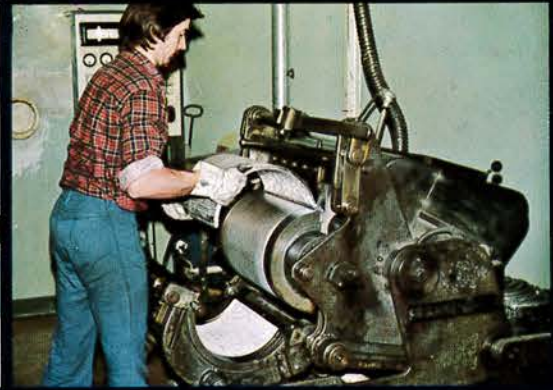
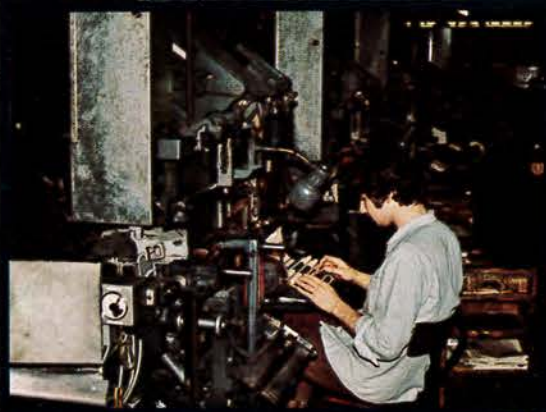
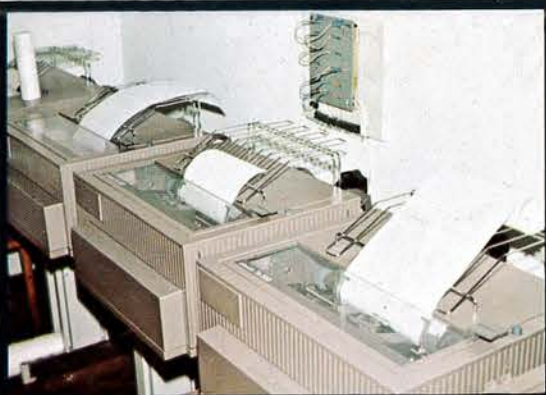
8. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Uslužbenci prevzemajo tiskane časopise, jih s posebnim strojem vežejo v pakete in lepijo nanje etikete naročnikov. Pakete prevzemajo nato šoferji in jih z dostavnimi vozili raznosijo po mestu in na domove naročnikov. Delo v tiskarni se tako zaključi okrog dveh ponoči.

1. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Novice iz raznih delov sveta dobivajo uredniki preko teleprinterja, naprave, ki s pomočjo električnih impulzov prenaša na daljavo pisane besede. O domačih novicah dobivajo uredniki pisana poročila ali pa se osebno zanimajo in si zapisujejo dogodke.

3. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Tiskar linotipist v stavnici prepíše članek na stroju linotype. Stroj ima črkovne matrice z izdolbenimi črkami, ki se ob dotiku tipk razvrščajo na posebni prečki. Matrice, ki tvorijo besede, potisne nato stroj v kalup in vanje vlije staljen svinec. Tako nastajajo svinčene vrste, iz teh pa dolge kolone. Članek je sedaj postavljen v svinec.

5. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Okvir s kolonami svinca, naslovi in klišeji gre potem v stereotipijo. Tiskar položi na kolone posebno lepenko in okvir porine pod močno stiskalnico. Svinčene črke se tako vtisnejo v lepenko-matrico, ki jo imenujejo flan.

7. KAKO NASTANE ČASOPIS PRIMORSKI DNEVNIK - Polkrožne svinčene ulitke postavi strojnik na posebne valje rotacijskega stroja, na katerega je že postavil bale časopisnega papirja. Vlije črnilo in sproži stroj. Trak papirja teče med od črnila namazanimi svinčnimi ulitki, ki tako tiskajo časopis. Stroj avtomatsko reže in upogiba strani časopisa.

2. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Že pri izviru ima tok Vipave vse značilnosti ravninske reke: miren in počasen.

1. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Vipava izvira iz večjega števila kraških razpok pri istoimenski vasi in se nato izliva v Sočo.

4. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA: Nekdanji poletni dvorec grofov Lantieri, za katerim izvira Vipava.

3. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Skozi vas Vipavo teče Vipava pod hišami in mostovi, tako da se nam zdi, da smo v Benetkah.

6. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Vipava pri Peči.

5. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Vipava pri Mirnu.

8. REKE NA GORIŠKEM: VIPAVA - Pri Sovodnjah se Vipava sreča s Sočo.

7. REKE NA GORIŠKEM: Vipava - Pogled na Vipavo pod železniškim mostom pri Rubijah.

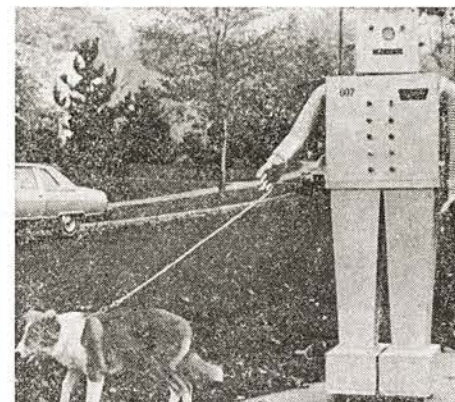
Zanimivosti

STANOVANJSKA STISKA — Zgleda, da je vedno manj prostora za živa bitja na zemlji in se zato tudi med ptiči pojavlja stanovanjska stiska. Taki prepiri so zato pogosti zaradi udobnejšega položaja drevesne veje ali rogovile. Pač, pomlad je tu in treba si je postaviti novo gnezdo. Zato tudi med krilatimi prebivalci velja rek, da kdor prej pride, prej melje.

POČITEK JE TUDI POTREBN — Posebno pomladi je utrujenost vsakodnevna stvar, zato si je treba po dolgem letu privoščiti tudi malo počitka. In če lahko pristaneš na takile kosmati pasji glavi, je počitek še toliko bolj prijeten.

USLUŽBEN ROBOT — Desetletni Danny iz Hartforda v Združenih državah Amerike je moral opravljati razna domača opravila. Da bi si olajšal delo, si je omislil robota in ga z očetovo pomočjo sestavil. Pločevinasti dobrodušnež sliši na ime 007 in zelo rad priskoči na pomoč svojemu gospodarju. Priinese celo zajtrk v posteljo in pelje psa na vsakdanji sprehod.

PODMORNICA NA PEDALE — Res je, izdelali so jo v Nemčiji in se z njo voziš kot s kolesom. V notranjosti ima sedež, pod njim so pedali, ki jih poganjamo z nogami. Pripomniti pa je treba, da o uspehih take vožnje v morskih globinah zaenkrat ni še natančnih poročil.

Iz življenja naših šol

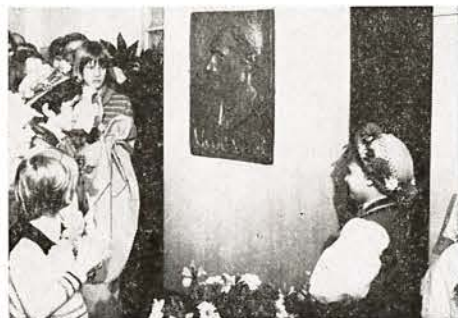
Lojze Abram

NOVO POIMENOVANJE

Sredi marca je bilo med otroki slovenske osnovne šole v ulici Donadoni vse živo. Pripravljali so se na veliko svečanost poimenovanja svoje šole po mladinskem pesniku in pisatelju Karlu Široku, buditelju primorskega ljudstva, ki je žrtvoval svoje življenje rodoljuba in antifašista v taborišču v Begunjah.

Ozračje na šoli je bilo napeto. Otroci so se vestno vadili za nastop, ker so hoteli pokazati, kako močno ljubijo svojo šolo in kako ponosni so, da bo odslej dalje nosila ime po Karlu Široku.

Slovesnosti se je udeležilo veliko število ljudi, staršev, bivših učencev, prijateljev in gostov, ki so do zadnjega kotička napolnili šolsko telovadnico. Med povabljeni so bili tudi Širokovi svojci in predstavniki šolskih oblasti. Svečanost je nadvse uspela, za kar so poskrbeli nastopajoči učenci, ki so se, po uradnih govorih ravnatelja in predstavni-ka staršev, predstavili z recitacijami, krajšim Širokovim prizorom »Slepi slavčki« in z

zborčkom, ki je zapel vrsto Širokovih pesmi. Osrednja točka prireditve pa je bilo odkritje reliefa Karla Široka na hodniku šole.

Največjo zaslugo za velik uspeh svečanosti poimenovanja šole po Karlu Široku imajo učitelji in starši, ki so si dolgo vrsto let prizadevali, da bi slovenska šola v ulici Donadoni dobila svoje ime in se potem nesebično trudili, da je slovesnost poimenovanja čimlepše uspela.

Utrinki iz sedanjosti

Nikolina Karković - Zega

O MORSKI SOLI

O morski soli je mnenje, da je zdrava za človeško telo. In to je tudi res! Kako se jo pa pridobi?

Na obalah morja, kjer je voda plitva in so pogoji za stalen veter, so zgradili soline.

Domnevajo, da je to bilo že za časa Rimljanov. Zapiske o tem so našli še iz 10. stoletja.

Soline so velika solna polja (bazeni), v katere napeljejo morsko vodo, ki zaradi

sonca in vetra izhlapi. Na dnu ostane bela plast kockastih kristalov. To je sol.

Teh polj je veliko. Obdana so z nasipi iz morskega blata, ki jih je treba vsako pomlad popravljati in utrditi. Ti nasipi služijo obenem kot poti med polji. V deževnem vremenu so zelo spolzki, tako da je z njih marsikdo že štrbunknil v vodo.

Prvo polje, tisto, ki je najbližje morju, je največje in približno meter globoko. V nasipu so odprtine, skozi katere teče morje v sosednja polja, ki so manjša in malo manj globoka. Vsako odprtino zapira loputa. Ko se tu voda nekoliko posuši, odpre solinar lopute v nadaljnja polja, ki so zopet malo bolj plitva. Ko je tu zopet voda do določene mere izhlapela, odpre solinar naslednje lopute in voda teče v tretja polja, ki so najplitvejša. Ta voda je že prav gosta, ker ima namesto 3 odstotkov 25 odstotkov soli. Ko se še ta posuši, ostane na dnu lepa bela sol. Solinar pride z lesenimi grabljami in grabi sol na nasipe, kjer se v malih kupih še nadalje suši na soncu. Ne sme pa pregloboko grabiti, ker so na dnu neke nezdružne snovi. To on dobro ve.

Na solinah je več enonadstropnih hišic, v katerih stanuje solinar z družino, ki mu pomaga v sili. Kot mora kmet pred viharjem hitro spraviti seno, tako mora solinar pred dežjem hitro spraviti sol v hišo. Drugače mu dež spremeni sol zopet v morje.

Pritličje hiš je skladišče za sol. Prvo nadstropje pa služi za bivanje.

Kako pa more voda iz globljih polj v bolj plitva? Med globljim in plitvejšim poljem je zraven lopute še črpalka. Goni jo dvokrako kolo, na katerem je napeto platno. Veter vrtilo kolo, ki dviga in spušča črpalko. Vse to je narejeno iz lesa. Nikjer ni žebnja, ker bi ga morje kmalu prežrlo.

V kotu zadnjih polj je polkrožen vodnjak. V njem nabira solinar ostanke goste vode, ki ne služi več za izhlapevanje. To vodo že od nekdaj uporabljajo za zdravljenje revmatizma.

Kako je prišlo do tega, pripovedujejo solinarji sledeče: Neki solinar je v vlažnem vremenu z nasipa zdrnil v tak vodnjak. Sam ni mogel ven, ker je vse opolzlo. Možak je trpel zaradi revmatizma. Ko so ga potegnili iz te vode, je bil ozdravljen.

Platnena kolesa so v zadnjih letih izgubila. Napeljali so elektriko, ki hitreje in bolj zanesljivo opravi svoj posel. A soline so pri tem izgubile svojo slikovitost.

Ali veš, da...

... se umazan sneg hitreje tali kot čist?

... velika ptica ujeda — albatros — lahko ostane skoraj teden dni v zraku? Nekateri celo trdijo, da albatros jadrajoč v sinjih višavah celo spi!

... je v enem hektolitrju vode 25 milijonov kapljic? Če bi iz takega sode izteklo vsako sekundo 10 kapljic vode, bi trajalo 29 dni, preden bi sod bil popolnoma prazen.

... so človeške kosti trikrat trše od granita?

Zlati orel

Zlati orel se v krogih pozibava v vetru in se dviguje vedno više proti nebu, dokler ne doseže višine okrog šeststo metrov. Odjadra potem na kako razgledno mesto, ki mu je najljubše. To je ponosen ptič, mogočen in lep, kakor skale in pečine v gorah, kjer je doma. Živi namreč na severni polobli. Od davnih časov velja orel za simbol moči in dostojanstva. Zlati orel je bil emblematičnega Rima in vsaka rimska legija je pred seboj nosila njegovo podobo.

Zlati orel je velik okrog osemdeset centimetrov. Najbolj znan je njegov ostrí vid. Ima zelo velike oči, ki mu hkrati služijo kot drobnogled in kot daljnogled. Dokazano je, da lahko vidi stokrat bolje od človeka.

Kadar se spusti na plen, čudovito obvladuje svoje moči: silovito pospeši hitrost, da je za trenutek videti, kot da ga bo zaneslo drugam, potem pa v hipu plane in kot blisk popade žrtev. Kadar sedi na visoki skali, vzvišen in nepristopen, je zares videti kot kralj ptic.

Gnezdi na gorskih skalah in pečinah in navadno samica znese po dve belkasti jajci z rdeče rjavimi lisami. Hrani se s toplotnimi živalmi: kuncí, zajci, podganami, div-

jimi kurami, jagenjčki in, če ni drugega, tudi z mrhovino. Zlati orel živi zelo dolgo, v ujetništvu do 55 let.

Donaldsonov turako

Turaki živijo in letajo v vzhodni Afriki, južno od velike saharske puščave. Spuščajajo se v lokih z drevesa na drevo po zaraslih starih ali ob vodnih tokovih. So živahni, družabni ptiči in jih vedno najdeš v dvojicah ali v velikih družinah. V glavnem se preživljajo s sadeži džungelskih bananovcev. Čudovito so prilagojeni okolju in na vsaki nožici imajo premične krempljčke, s katerimi se oprijemajo in trgajo. Večina turakov ima rezek in hreščoč glas, medtem ko ima zvrst, ki je znana z imenom Donaldsonov turako, zveneče piskajoč glas, prijeten in jasen. Bleščeče rdeči konci njihovih perutnic popolnoma izgubijo barvo, kadar jih zmoči naliv. Izprano barvilo se obnovi šele čez nekaj časa, potem ko se perje docela posuši.

Turakovo gnezdo ima obliko precej debele plasti, narahlo sestavljane iz suhih vejic in zgoraj malo vdolbene. Samica znese po dve debeli jajci. Turaki se hranijo s sadjem in jagodami, vendar ne zavračajo žuželk in majhnih plazilcev.

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

KAJ JE »TRIM«?

Da, kaj je »trim«?

Trim je angleška beseda, ki pomeni dobro stanje, počutje, negovanost, urejenost, postavnost; kot glagol pa pomeni spraviti v red, uravnati, opremiti, krasiti. Ta izraz so si prisvojili Norvežani, ko so leta 1960 besedo prikrojili svojemu že tradicionalnemu športnemu vadenju na prostem. Tako je beseda trim prišla v splošno rabo v športnem izražanju in pomeni pravzaprav šport za vsakogar, predvsem telovadba na prostem, za dobro fizično počutje.

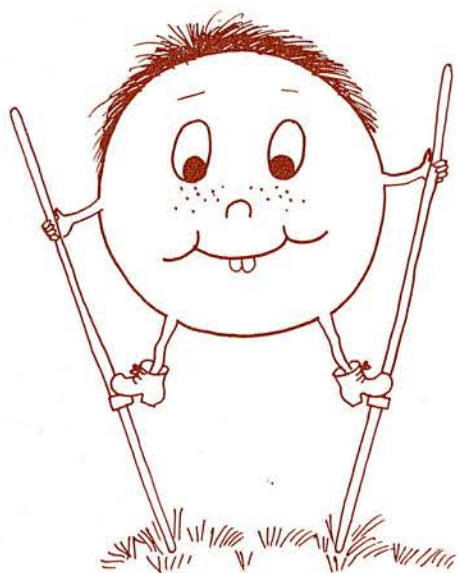
Z Norveške se je pojem trima naglo razširil po vsej Evropi, zlasti v severnih državah in prvi začetki trimske akcije so najčešče vezani na gradnjo ali ureditev tako imenovanih trimskih stez.

Trimaska steza se navadno vije po valovitih livadah ali v gozdovih in je prava telovadnica v naravi. Trimaska steza je običajno dolga od 1500 do 3000 metrov in ima na določenih razdaljah nekake postaje. Na vsaki postaji je tabla z narisano vajo, oziroma gibalno nalogo, ki jo je treba večkrat narediti. Takih postaj je na trimski stezi od 20 do 25. Trim je torej raznoliko telesno vadenje na prostem, katerega prvenstveni namen je razgibavanje človeških udov, mišic, srca, dihalnih organov in vseh ostalih funkcij v človeškem organizmu. Trim je zato najbolj priporočljiv za ljudi, ki nimajo možnosti, da bi se fizično razgibavali in sproščali svoje energije zaradi delovnih obveznosti, zlasti zaradi dolgotrajnega sedenja. V Zahodni Nemčiji, kjer imajo številne gozdne

steze, na katerih se poti ogromna množica ljubiteljev trima, so postavili trimske postaje tudi ob avtocestah. Turisti in poklicni šoferji se zato po dolgi in naporni vožnji lahko malo sprostijo in razgibajo svoje odvožnje otrdele ude in mišice.

V Jugoslaviji se je trim razširil pred približno desetimi leti. Prvi dve trimski stezi so uredili na Bledu in na Košutnjaku, sprehajališču in izletniški točki pri Beogradu. Po teh dveh prvih, so se telovadnice v naravi v Jugoslaviji naglo pomnožile. Samo v Sloveniji je danes nad dvesto trimskih stez. Ta oblika športa na prostem je postala zelo priljubljena, saj lahko povsod vidiš, kako telovadci tekajo po stezah, telovadijo, razgibavajo svoje ude in mišice. Najlepša in najvzornejša trimaska steza v Sloveniji je v Begunjah. Urejena je v pristnem domačem slovenskem slogu, s plotovi in kozolci kritimi s slamo. To stezo vzdržuje znana tovarna Elan.

Pri nas imamo od lanske jeseni dve trimski stezi: v Saležu, v zgoniški občini, in v Pevmi na Goriškem. Obe stezi sta sorazmerno še malo obiskani, zato, ljubitelji telovadbe v naravi, na plan! Izkoristite ponujeno vam priložnost in obiskujte stezi. Zdaj je pravni čas, da se malo razgibamo po dolgem zimskem mirovanju. Utrdili si bomo mišice, naužili se bomo svežega zraka in počutili se bomo neprimerno boljše. V bodoče pa bodo naši športni delavci z malo dobre volje prav gotovo poskrbeli, da bomo imeli več takih telovodnic v naravi.

SONCE NA HODULJAH

Sonce na hoduljah, ej,
vsako jutro pne se više,
kakor kakšen čarodej.
In s hodulj se smeje v svet,
krila je razpel metuljem
in čebelam, ko za uljem
cvetje jim ponuja med.
Na hodulje slednji brst
pné za soncem se v višine,
ko mu dala v korenine
moč za rast je topla prst.

V džungli

Kumba, rumba, matarata!
V krošnjah gibčnih opic jata,
slon nabira orhideje,
nosorog se tigru smeje,
krokodil po blatu lazi,
kobra se za plenom plazi,
na lijanah papagaji
vpijejo kot otročaji,
poleg kočé Nino, Nini,
dva zamorčka v naselbini,
z vaškim bobnom ropotata.
Kumba, rumba, matarata!

TESAR

Kdo drevje kljuje,
da skozi log
vedno se čuje:
Tok, tok, tok, tok?

Žolna tesar je,
tolče: Tok, tok!
S čim pa udarje?
Saj nima rok!

Če imaš srečo,
črni tesar
kapico rdečo
dal ti bo v dar.

Kljunček je dleto,
z njim naokrog
trka zavzeto:
Tok, tok, tok, tok!

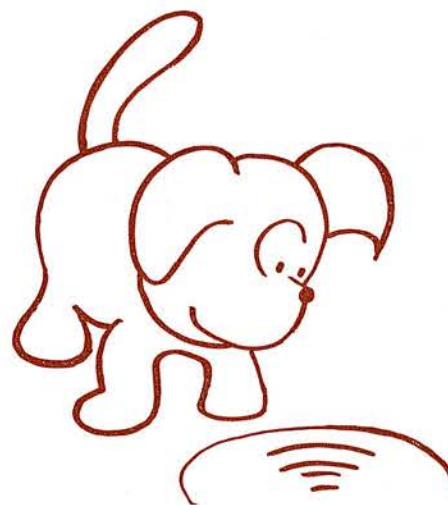
ZRCALO

Mahal jo je mlad kužek malo po
travi malo po cesti in je bil na moč
židane volje. Kaj bi ne bil vesel: tra-
va je zelenela, ptički so gostoleteli,

sonce je prijazno grelo in tu pa tam
je našel med odpadki celo pravo
pravcato kost. Kost pa je za kužka
isto kot sladoled ali torta za otroke!
Kar na lepem je kužek obstal sredi
ceste: nekaj podobnega je tam leža-
lo kot da bi bilo zrcalo, tako, kakrš-
no ima tudi njegova gospodarica do-
ma v stanovanju. Obstal je kot vko-
pan, niti koraka ni več napravil in
zagledal se je v tisto veliko svetli-
kajočo se reč. Res — to mora biti zr-
calo, saj je samega sebe v njem raz-
ločno videl. Radovedno se je ogle-
doval.

Dolgo se je ogledoval in se kar ni
mogel načuditi, kako lep da je! »Sem
to res jaz?« je dejal in veselo zala-
jal: hav hav hav!

Tedaj se je domislil, da bi stopil
še bliže k zrcalu, nemara bi bil po-
tem videti še lepši! In je pomolil ves

smrček in še pol glave zraven čisto v zrcalo. Tedaj pa je divje odskočil, besno zalajal in stresal z glavo tako, da so z nje kar pršele kapljice vode, ko da bi padel — dež!

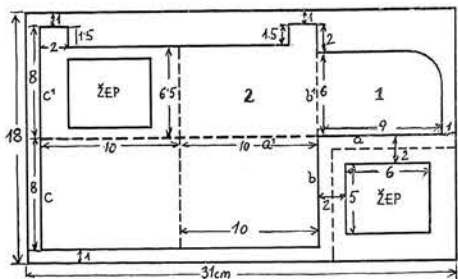
Pa zakaj?

I zato, ker je mladi kužek v svoji nespameti mislil, da se gleda v zrcalo, pa ni bilo zrcalo, temveč — velika luža, ki je po zadnjem dežju še ležala na cesti. Mlaka pa je seveda vsaka — mokra!...

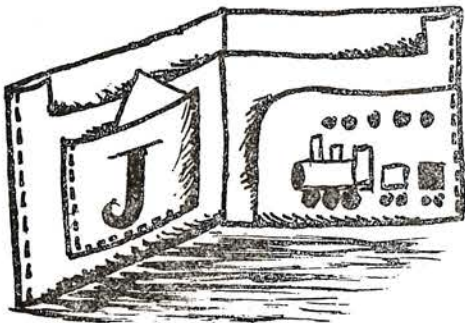
Poskusimo tudi mi

LISTNICA

Vsi ste zelo iznajdljivi in si zato lahko sami pomagate, če na primer potrebujete listnico, ali mogoče torbo za copate ali žogo. Vaše veselje bo še večje, ker se boste zavedali, da sta listnica ali torba delo vaših rok.

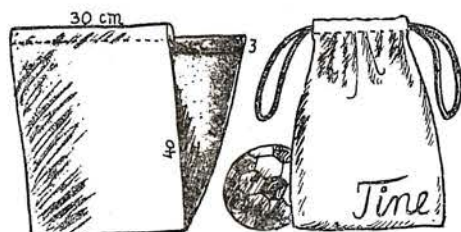

Za listnico potrebujete kos močnejšega blaga ali mehkega usnja v velikosti 18 krat 31 centimetrov. Listnico urežite po prilože-

TORBA ZA COPATE

Za izdelavo torbe prav tako ni potrebno dosti truda. Potrebujete le kos blaga v velikosti 80 krat 30 centimetrov in vrvico dolgo od 70 do 80 centimetrov. Blago prepognite in sešijete robove, da dobite vrečo, kot kaže risba. Zgornji rob zapognite za tri centimetre in ga prišijete. Skozi tako za-

pognjeni in prišiti rob napeljete vrvico in jo zvežite. Na torbo lahko izvežete še svoje začetnice. Torba je tako nared, da v njej lahko nosite telovadne copate, ko hodite k telovadbi.

Šolarji pišejo

GALEBU

Nad našim zalivom mnogo galebov leti, a kot je naš Galeb nobenega ni!

Lidija Glavina
4. r. RICMANJE

FANTASTIČEN AVTO

Nekega popoldneva sem premišljeval, kako lepo bi bilo imeti fantastičen avto. Zamislil sem si rdeč avtomobil z raznobarnimi črtami in z osmimi kolesi. Avto ne rabi bencina, ampak ga poganja zrak. Vozi po vodi, zraku in celo po stopnicah. V njem je prostora za štiri ljudi, vendar se lahko po potrebi podaljša in razširi. Avto začne trobiti v bližini kakšne ovire. Lahko bi se mu priključilo še kak motor, da bi se lahko z njim odpeljal tudi v vesolje.

To so bile le moje otroške sanje. Upam, da si bom zaslužil nekaj denarja, ko bom odrasel, in si kupil vsaj tak avto, kot ga ima moj očka.

Aleksander Oberdank
4. r. SV. JAKOB

ZAKLALI SO PRAŠIČA

Ko sem zvedela, da bodo pri noni zaklali prašiča, sem se kar povabila na kosilo. Takoj po končanem pouku sem šla k noni. Bila je sobota. Na dvorišču je že visel prekran prašič. Šla sem kar v hišo in sedla za mizo. Kosilo je bilo zelo dobro. Pri mizi je sedel tudi mesar Danilo. Po kosilu sem pomagala delati klobase. Vrtela sem mlinček, Danilo pa je polnil črevesa. Medtem ko sva midva delala, sta prišla soseda, ki ju je nono povabil na kozarec vina. Moža sta naju pohvalila. Tudi nono me je potem pohvalil in mi dal par klobas. Zahvalila sem se in obljubila, da bom še prišla pomagat.

Katja Colja
3. r. REPENTABOR

DRUGO PISEMCE

Kar bom povedala, je čista resnica. Jeseň je v Trst prišel cirkus Orfei. Mama in njena prijateljica sta nas peljali na ogled cirkuških živali. Vseh skupaj nas je bilo za majhen vrtec. Založili smo se s sladolei in bonboni in hodili po blatu med kletkami ter si ogledovali nepoznane živali. Ustavili smo se pri slonih. Privezani so bili z veri-

gami. Krotilec se jih ni nič bal. Čistil jih je in praskal kot majhne ovčke. Sloni so močno smrdeli, zato smo se odpravili k ptičem. V velikem loncu vode sta stala na eni nogi dva pelikana. Radovedno sem gledala njuno smešno vrečo pod kljunoma. Nenadoma me je eden zagrabil za glavo. Hotel mi jo je izpuliti kot repo iz zemlje. Mama je zakričala in me povlekla proč. Pod brado in na glavi mi je tekla kri. Hitro smo jo popihali domov.

Sedaj veste, zakaj mi niso pelikani všeč. Raje imam lastovke, vrabčke in druge naše ptičke. Pelikani pa naj kar bodo v Afriki.

Ana Lokatos
1. r. TREBČE

FANTJE MLADI

Pobezajmo, požgečkajmo, s slamico v jamico. Čri, čri, čri, ena, dva, tri! Le na dan, muzikant, če si kaj pogumen fant! Čri, čri, čri! To smo mi, fantje mladi, ki imamo šale radi!

Ingrid Sedmak
4. r. KRIŽ

NAMIŠLJENO POTOVANJE

Sanjala sem, in ko sem se zbudila, sem mami takoj začela pripovedovati, kaj sem sanjala.

Potovala sem z ladjo in z menoj se je peljala tudi moja sestrična. Potovali sva po Rdečem morju. Kapitan je imel zelo lepo uniformo, medve pa sva bili princesinji. Nenadoma se je med valovi prikazal tjulenj, se približal ladji in jo prevrnil. Rešili sva se le medve. Tedaj sem se zbudila in sanj ni bilo več.

Katja Superina
4. r. SV. JAKOB

MOJ OČKA

Ko sem bila majhna, je očka potoval v Afriko. Ko se je vrnil, mi je prinesel zlat prstan. Pokazal mi ga je in bila sem zelo vesela. Moj očka je dober.

Mariza Viller
1. r. KATINARA

NEDELJA

V nedeljo 12. marca je bil lep dan. Sonce je veselo sijalo z modrega neba, zato sem z očkom in bratom šel na sprehod. V Dolini so že cvetele češnje in rožice vseh barv. Na travnikih je poganjala mlada trava. Z bratom sva se podila povsod, po kamenju in tudi po potoku, kjer je bilo polno vode. Vanjo sva potem metala kamenje, pri čemer sem se opraskal na robidi.

Ker smo bili lačni, smo šli v gostilno na kosilo. Popoldne smo se vrnili domov in začel sem pripovedovati mami, kako smo se imeli. Spat sem šel zelo pozno, zato sem bil v ponedeljek v šoli utrujen in zaspan. Bil pa sem kar vesel, da sem lepo preživel nedeljo.

Lucijan Lippolis
3. r. SV. FRANČIŠEK

Bila sem pri babici in dedu. Nedelja je bila in vreme zelo lepo. K babici sem prišla že na soboto in tam prespala. Zbudila sem se, ko je že sijalo sonce. Žarki so veselo pronicali skozi špranje v oknu in ptički so veselo žvrgoleli. To pomeni, da se bliža pomlad, Hruške, breskve, mandeljni in češnje so že v cvetju, tudi trava je že zelena.

Ko sem se zbudila, sem šla v kuhinjo, se umila, počesala in zajtrkovala, nato sem vzela knjigo in začela brati. Po kosilu sem šla nabirat trobentice in jih mnogo nabrala. Vrnila sem se k babici in se tam igrala s sestričnima. S starši sem se pozno zvečer vrnila domov.

Jadranka Čulav
3. r. SV. FRANČIŠEK

Odpravili smo se na smučanje. Že zgodaj smo se odpeljali iz mesta in zavili na avtocesto do Portogruara, odkoder smo se peljali na Piancavallo po zelo ovinkasti cesti. Tam so nas čakali prijatelji. Malo smo zamudili, ker se je na poti zaradi okvare ustavil avto.

Prijateljica mi je posodila smuči. Mnogokrat sem padla in potem nisem znala več vstati. Vsa žalostna sem ji vrnila smučke. Na Piancavallo so bile tudi tekme, zato smo po končanem tekmovanju šli v gostilno, da bi zvedeli, kdo je zmagal. Naš prijatelj je osvojil velik pokal, ker je bil prvi. Moj oče ne zna smučati, zato je padel, mama pa se je vendarle obdržala na smučeh. Brat se je sankal in se naglo spuščal po pobočju.

Zvečer smo se vračali domov in hiteli, ker se nam je mudilo. Naslednji dan smo morali namreč mi otroci v šolo, starši pa na delo.

Sabrina Žezlina
3. r. SV. FRANČIŠEK

V NEDELJO

Ko sem se prebudil in vstal, sem šel k oknu in se zagledal v lep pomladanski dan. Sijalo je toplo sonce, zato sem se šel igrati na dvorišče. Potem sem začel pobirati kamenje pred hišo. Prišla je sestra in mi začela nagajati. Ujezil sem se in stekel za njo z grabljami, a bila je hitrejša od mene. Napolnil sem samokolnico in jo peljal za hišo, kjer sem stresel kamenje. Med potjo sem pravzaprav padel, padla je tudi sestra in kmalu bi se prevrnila tudi samokolnica. Seveda sem nekaj kamenja potrosil. Oba s sestro sva prasnila v smeh. Ko sem to povedal očetu, ni na srečo nič rekel.

Andrej Blažina
2. r. GABROVEC

LOV PO KUHINJI

Počitnice sem preživela pri noni v Nabrežini. Tam je bil tudi moj bratranec. Oba sva se rada igrala. Nekoč sva se igrala na dvorišču. Fabijevo najljubše skrivališče je bila kuhinja. Povsod sem ga iskala, vendar zaman. Končno sem ga le našla. Bil je skrit v zaboju. Ko sva se lovila po kuhinji, sva nehote sunila kristalno vazo. Razletela se je na tisoč kosov. Nona je bila vsa besna. Okregala naju je in natepla.

Barbara Kocman
2. r. GABROVEC

NAŠA ŠOLA

Stanujem v Devinščini in hodim v šolo v Gabrovec. Tu sta samo prvi in drugi razred s petimi učenci. Imamo pouk tudi v popoldanskih urah. Vsi radi prihajamo v šolo. Dopoldne je zelo lepo, ker dosti pišemo, popoldne pa dosti računamo. Razred smo okrasili z risbami in drugimi deli, ki smo jih sami naredili. Ko je jutranja učiteljica zbolela, smo dobili kar tri druge, ki so se zvrstile v nekaj dneh. Prav žalostni smo, ko ni pouka.

Katja Čok
1. r. GABROVEC

POMLADANSKI DNEVI

Kadar se ptički vračajo iz toplih krajev, je pri nas skoraj vse v cvetju. Kadar se zjutraj prebudim, poslušam ptičje žvrgolenje na cvetočih vejah. Spomladi so dnevi daljši. Lahko se igramo na odprtem, na toplem soncu. Skačemo, se lovimo in nabiramo prve pomladanske cvetice, ki kukajo iz suhe trave. S sošolci in učiteljico sem že nabrala šopek zvončkov in trobentic. Nesla sem jih mami. Dala sem jih v kozarec in vsak dan zamenjam vodo. Spomladi je velika noč. Tedaj dobim dosti čokoladnih pirhov. Letos bom šla s starši in prijatelji na daljši izlet.

Lara Širca
1. r. GABROVEC

NAJLJUBŠI ŠPORT

Šport je zelo koristen in tudi zabaven. Vsakemu je zato všeč vsaj ena športna panoga. Meni je najbolj všeč plavanje, čeprav mi ugaja tudi jahanje. Zdi pa se mi, da je plavanje bolj koristno kot jahanje. Plavanje vadim šele prvo leto, a sem zelo vesela, ker nas uči prijazna učiteljica. Vsak torek in petek hodiva s sošolko Tanjo v bazen v Trst, kjer se zbere veliko število otrok. V bazenu plavamo po tričetrt ure in po končanem treningu sem vedno zelo utrujena in lačna.

Najbolj mi je všeč, kadar plavam hrbtno, ali tedaj, kadar pod vodo iščemo okrogli predmet, ki ga učiteljica meče v bazen. Najbolj se branim skakanja v vodo, ker se vedno bojim, da bom padla na trebuh, kar zelo boli. V moji skupini je mnogo dečkov, vendar se dobro razumemo. Vsi se moramo držati razporeda: najprej skačemo v vodo, potem plavamo prosto, potem hrbtno, pod vodo in celo z eno samo roko. Na koncu sem precej zdelana, vendar vesela, ker mi je ta šport všeč.

Barbara Logar
5. r. SESLJAN

MOJE PUNČKE

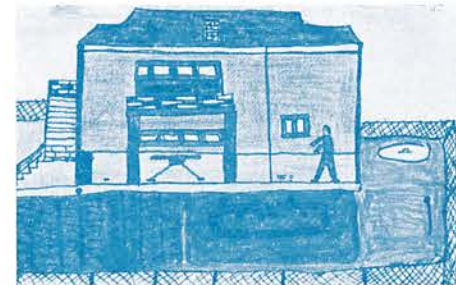
Doma imam kar šest punčk in se z njimi zelo rada igram. Moje punčke so: Barbie superstar, Barbie plesalka, telovadka Tanja, frizerka Quic Curel, mama Lisa in mož Ken. Ken je močan rjavolasec in ima precej dolge lase. Noši se po hippyjevsko. Punčke so vedno zelo elegantne in oblečene po najnovejši modi. Barbie superstar je filmska igralka in nastopa vedno v glavni vlogi. Barbie plesalka pleše klasični balet. Tanja je najuspešnejša telovadka in zmaguje na vseh tekmovanjih. Quic Curel je najboljša frizerka in dela najlepše frizure. Lisa je njihova mama in zglada zelo mlada.

Večkrat si predstavljam, da sem jaz Barbie superstar in doživljam čudovite dogodivščine. Družina Barbie ima tudi velik «ranch» s mnogimi konji in psom, ki se imenuje Lassie. Moja soba je njihova velika hiša. Kadar sem najbolj zatopljena v svojo igro, pa me pokliče mama. Ukaže mi, naj spravim vse igrače, ker moram k večerji.

Mara Tinta
5. r. SESLJAN

BLIŽANJE

Najraje se zabavam s svojo najljubšo igro: bližanjem. Za igranje je potrebnih devet ploščic: štiri ene in štiri druge barve, najmanjša pa je bela. Bližanje najraje igram na odprtem, poleti, kadar pride bratranec k meni na počitnice. Igrava po cele ure in izberem si najraje rdeče ploščice, ker imam

z njimi srečo in vedno zmagam. Tako sem se izuril, da sem postal pravi mojster. Zato se bratranec naveliča in zapusti igro.

V moji družini ta igra ni vsem všeč, mami še posebno ne, ker večkrat letijo ploščice na cvetice in jih polomijo. Tudi oče ne mara te igre, ker ploščice letijo na grede v vrtu, na katerih teptam zelenjavo, kadar jih pobiram. Tedaj se oče hudo razjezi in mi ploščice skrrije. Kmalu jih poiščem in se grem z njimi skrivaj igrati.

Bližanje smo igrali tudi v šoli med sošolci. Tam sem skoraj vedno izgubil, ker nisem navajen metati ploščic po pesku. Poleti nameravam kupiti nove ploščice, ker so moje stare že izrabljene. Potem bo še le veselje!

Robis Žužek
5. r. SESLJAN

PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica je Sanja, ki je tudi moja sošolka. Radi se imava. V razredu sedi Sanja v zadnji vrsti, jaz pa v prvi. Skupaj se igrava, hodiva k telovadbi, k nemščini in petju.

Sanja mora že skrbeti za svojo sestrico, ker njena mama dela. Konec januarja je imela Sanja deset let in povabila me je domov na praznovanje. Sanja je ljubka, prijazna in ubogljiva deklica. Ima lepe plave in dolge lase. Sanja je precej velika. V našem razredu je najvišja.

Rafaela Košuta
4. r. KRIŽ

MATERIN DAN

V sredo zvečer je bilo v župnijski dvorani praznovanje za materin dan. Nekateri otroci so deklamirali, pater je imel lep govor in je tudi igral na kitaro. Nekateri otroci so nastopili z lepo igrico. Kriški otroški zbor je zapel nekaj pesmic. Na koncu so nastopili še harmonikarji. Prireditev je bila vsem všeč.

Korado Sedmak
4. r. KRIŽ

Zapojmo veselo

Janez Bitenc

POMLADANSKO KOLO

Janez Bitenc

1. Ra - jaj - mo, ra - jaj - mo zdaj na li - va - di,
2. Son - ce po - zdrav - lja nas, zvončki cin - glja - jo,
3. V ve - jah se zbi - ra - jo pev - ci kri - la - ti,
4. Ra - jaj - mo, ra - jaj - mo zdaj na li - va - di,

1. ra - jaj - mo, ra - jaj - mo v to - pli po - mla - di.
2. zla - te tro - ben - ti - ce k ple - su i - gra - jo.
3. mur - ni pa go - de - jo spo - daj na tra - ti.
4. ra - jaj - mo, ra - jaj - mo v to - pli po - mla - di.

PRI TELOVADBI

V sredo smo bili pri telovadbi. Ker pa so bili nekateri odsotni, je profesor odločil, da se bomo pomerili v poligonu. Postavili smo stolice, palice in blazine in začeli smo skakati, delati prevale, tekati okoli miz in se plaziti pod palicami. Najprej so tekmovali dečki, potem deklice. Profesor je prinesel tudi šest diplom. Tri za dečke in tri za deklice. Med dečki so zmagali Lorenzo, Marko in Aleks, med deklicami pa Alja, Kristina in jaz. Kdor je hotel tekmovanje ponoviti, je lahko storil. Ponovili smo skoraj vsi, razen nekaterih, ki jim je šlo prvič dobro. Ostali so drugi naredili boljše. Potem smo pospravili orodje in še nekaj časa telovadili. Prihodnjic bomo pri telovadbi spet tekmovali v poligonu.

Klavdija Sedmak
4. r. KRIŽ

DAN ŽENA

Po vsem svetu praznujejo dan žena. Svoji mami bi najraje voščila, da bi se dobro počutila na delu in isto voščim učiteljici. Nekatero mame so prinesle v šolo lepe nageljne in mimoze. Po kosilu sem nesla babici šopek vijolic.

Tanja Ukmar
2. a r. PROSEK

MOJ PŠIČEK

Moj pšiček se imenuje Dea. Ima kratke noge. Je rjave barve in ima bele lise. Oči ima svetlorjave. Rep ima kratek. Je majhen in lep. Če skoči name, me prevrne. Ko grem v šolo, ga ni zunaj, ker je v svoji veliki hišici.

Andra Neubauer
2. r. SV. JAKOB

POMLADNI DNEVI

Bližajo se pomladni dnevi. Narava se je že prebudila in cvetice so že pognale. Tudi jaz sem že nabirala vijolice, zvončke in trobentice. Tako lepo je dišalo, da je bila mama kar vesela. Drevesa že poganjajo popke. Mandeljni, breskve, marelice in češnje že cvetijo. Ljudje bodo kmalu pospravili svoje plašče v omare.

Vse je oživel. Ljudje hodijo na sprehode, da se naužijejo svežega zraka in otroci smo veseli, ker nismo več zaprti v hišah. Imam vrt, kjer vsako leto sejemo in sadimo cvetice. Na vrtu rastejo tudi smreke. Vsadili smo jih takrat, ko je bila hiša zgrajena. Pri nas je polno zelenja, tako lahko vsak dan opazam, kako se narava prebuja.

Lucija Kosmač
4. r. KRIŽ

MOJI PRIJATELJI

Moj prijatelj je nizke postave, ima črne oči in lase in se imenuje Massimo. Prijatelja sva postala, ker stanujeva v soseščini in se vsako jutro pozdraviva. Dogodek, ki naju je zblížal, pa se je pripetil nekoč v parku, kjer sem kotalkal. Nenadoma sem padel in nisem mogel več vstati. Tedaj se mi je približal deček in mi pomagal, da sem vstal. Bil je Massimo. Tako sva postala prijatelja.

David Barini
3. r. ŠKEDENJ

Moj prijatelj se imenuje David. Star je sedem let. Ima svetlokostanjeve lase, modre oči in je visok. Stanujeva v isti hiši, zato se lahko večkrat igrava. Večkrat igrava skupaj in imava iste okuse. Igrala sva se tudi kavboje in vsakokrat mi je David posodil pištolo, ker je nimam.

Adrijan Turco
3. r. ŠKEDENJ

Moja prijateljica se imenuje Susanne. Stara je devet let. Ima rjave oči, dolge rjave lase in je postavna, zelo lepa deklica. Srečal sem jo oktobra, ko sem prvič šel v šolo. Naslednji dan sem jo šel iskat domov, da bi skupaj šla v šolo. Takrat je stanovala blizu moje hiše. Zmenila sva se, da bo vsak dan prihajala k meni s sestro, ki hodi v vrtec. Večkrat sva skupaj delala naloge. Ko je njena mama šla v Koper rodit bratca, je Susanne ostala pri teti, a je večkrat spala pri nas. Bilo je zelo lepo.

Ko se je njena mama vrnila v Trst, je Susanne odšla domov. Meni je zelo manjkala. Imel sem jo za veliko prijateljico že od prvega dne, ker je zelo prijazna. Ostala sva velika prijatelja, in kadar bo imela potrebo, bo vedela koga vprašati za pomoč.

Boris Stopar
4. r. ŠKEDENJ

Moj najljubši prijatelj se imenuje Dario. Je svetlolas in velik kot jaz. Spoznala sva se v otroškem vrtcu. Od tedaj sva ostala vedno prijatelja. Ker stanujeva blizu, hodiva skupaj v šolo in iz šole domov. Obiskujeva četrti razred. Dario je zelo iznajdljiv, zato se večkrat igrava skupaj. Pogostoma hodim k njemu domov, ker ima on dvorišče, medtem ko jaz stanujem v bloku.

Mavricij Pettiroso
4. r. ŠKEDENJ

Moja največja prijateljica se imenuje Emanuela. Stara je enajst let. Ima dolge lase in rjavkaste oči. Imam jo zelo rada, ker je prijazna in stanujeva blizu. Nekoč naju je Danijela zasmehovala, da se drživa za roko. Emanuela ji je odvrnila, da zakaj se ne bi

smeli. Čeprav je Emanuela starejša in večja od mene, sva vedno prijateljici.

Kristina Vatovec
3. r. ŠKEDENJ

Moj najboljši prijatelj je Mavricij, ki je dva meseca starejši od mene. V nedeljo je imel deset let. Je višji in močnejše postave in ima temne lase. Poznava se še iz otroškega vrtca in od takrat hodiva vedno skupaj v šolo. Tudi v razredu sediva vedno blizu. Včasih delava popoldne nalogo skupaj in se potem igrava z avtomobilčki. Poleti sva hodila skupaj v kolonijo v Dijaški dom. Tam sva se zabavala. Večkrat se spreva in tudi zboksava, toda Mavricij je vedno moj prijatelj in dober sošolec.

Dario Metton
4. r. ŠKEDENJ

KONCERT NA KOLONKOVCU

Sredi januarja smo šli na Kolonkovec pet božične pesmi. Zbrali smo se v tamkajšnji cerkvi in enkrat za vajo zapeli vse pesmi. Gospod Jakomin nam je potem svetoval, naj gremo na stran, da nas ne bo tiščalo med koncertom. Medtem ko smo šli na stran, se je cerkev napolnila ljudi. Sedli smo in gospod Jakomin nam je povedal, da bodo naš koncert snemali in ga neposredno oddajali po radiu.

Koncert se je pričel. Pel je najprej mešana zbor s Kolonkovca in iz Škednja. Po trinajsti pesmi smo prišli na vrsto mi otroci. Peli smo: Jaz vem za eno štalico, Hej pastirci, Plavajmo, Bog prišel je, Sveta noč, Glej zvezdice božje in Božji nam je rojen sin. Peli smo zelo lepo in mirno. Ljudje so nam navdušeno ploskali. Po končanem koncertu nas je gospod Jakomin povabil na malico. Jedli smo in pili in se zabavali s tekanjem in drsanjem po podu. Ko smo vse pojedli in popili, smo veselo odšli domov.

David Barini, Tamara
Cetin, Dario Metton,
Mavricij Pettiroso, Boris
Stopar 3. in 4. r. Škedenj

V KUMROVCU

Lani poleti smo potovali v Kumrovec, v kraj, kjer se je rodil Josip Broz Tito. Njegova rojstna hiša je sedaj muzej. To je nizka hiša, z majhnimi okni. V majhni kuhinji je strop ves črn, tla pa so iz septane zemlje. V prvi sobi so postelje, omare in zibelka, v kateri je spal mali Tito. V drugi sobi pa so slike in obleka tovariša Tita. Na dvorišču je njegov bronasti kip.

V Kumrovcu je tudi velik dom, ki so ga zgradili mladinci iz vse Jugoslavije. Imenuje se Dom borca in mladine.

Adrijan Turco
3. r. ŠKEDENJ

MOJ DEDEK

Moj dedek vstaja zgodaj. Najprej nahrani živali, potem gre malicat. Po malici gre delat na vrt. Na vrtu koplje plevel. Kakšen krat gre v trgovino pomagat mojemu stricu. Zvečer prihaja domov in po večerji gre spat.

Andrej Corradetti
2. r. SV. JAKOB

MOJE IME

Včeraj je gospod Abram prinesel v razred peto številko Galeba. Najprej smo nesli Galebe v ostale slovenske razrede v drugo nadstropje. Potem smo skupaj pregledali naše prispevke. Ko je sošolec Erik prebral svoj prispevek, v katerem je govoril o meni, sem ugotovil, da so mi spremenili ime. Namesto Giulio so napisali Julij. Hitro sem se razjezil. Učiteljica je rekla: »Ne jezi se, saj veš, da je Julij slovensko in zato pravilno!« Potem nisem bil več jezen. Vendar sem jaz Giulio.

Se sošolcu Eriku se je pri imenu Julij jezik zapletal. Tudi deklice so se smejale in hitro začele razlagati, da sem bolj podoben mesecu marcu kakor juliju ali pa avgustu. Če bi me že od rojstva klicali Julij, bi bilo prav, ker sem Slovenec, tako pa sem že Giulio za vse in konec!

Giulio Taucer
2. a r. PROSEK

Štefan Kralj, 4. r. ZGONIK

RUSKA LADJA

Športni krožek Kras je bil povabljen v Tržaški arzenal na ogled ruske tovorne ladje. Šla sva tudi oče in jaz. Na ladji nas je lepo sprejel kapitan in nam jo razkazal. Povedal nam je, da je ladja dolga 164 metrov, široka pa 22. V glavnem prevaža na tone zmrznjenih rib. Po ogledu ladje nas je kapitan povabil na zakusko. Mornarji na ladji so nam priredili tudi majhen koncert ruskih pesmi ter nam zavrtili film o nekdanji in današnji Rusiji.

Pozno zvečer smo se poslovili od vljudnih ruskih mornarjev. Bilo jih je 74. Domov sem se vrnil vesel. Imel sem ruske značke, ki so mi jih darovali mornarji za spomin.

Ervin Doglia
4. r. ZGONIK

MAMA

Danes je praznik žena. Svoji mamiči želim, da bi bila vesela, vedno zdrava in imela rada očeta. Tudi učiteljica je naša mama, ker nas uči, da bi postali olikani in izobraženi.

Večkrat pomagam mami pospravljati postelje, pripravljati mizo, brisati posodo in prah in očistiti pomivalnik. Včasih jo razjezim, potem pa jo prosim odpuščanja.

Barbara Furlan
2. a r. PROSEK

POMLAD

Pomlad kmalu prišla bo s cvetjem in toploto. Nas sončece ogrelo bo s svetlečo se gorkoto.

Susanne Kopčar
4. r. ŠKEDENJ

PUST

Pust je že prišel. Jaz bi kar odšel z maškarami, juhej! Kak pust vesel je, glej! Prišel je k nam kurirček, zaplesal bo pastirček. In glej ga, glej ga, no, kako to smešno bo!

Boris Stopar
4. r. ŠKEDENJ

NAMIZNI TENIS

Na prostranem hodniku naše šole imamo mizo za namizni tenis. Večkrat igramo, pred dnevi pa smo se zmenili za pravi turnir z vsemi pravili.

Na turnirju je zmagal Igor Colja, drugi je bil Ivan Bostiko, tretji pa Mitja Grilanc. Igor je dobil zlato kolajno, Ivan srebrno in Mitja bronasto. Moj prijatelj Ervin je izgubil že v prvem srečanju, jaz pa v drugem. Bil sem žalosten, a potem sem se potolažil, ko sem pomislil, da lahko vsak izgubi. V šolskem turnirju v namiznem tenisu je sodelovalo osemnajst tekmovalcev. Na koncu je vsakdo dobil spominsko kolajno, tako da smo bili vsi zadovoljni.

Boris Stocca
4. r. ZGONIK

MAMICA ZLATA

Aja tutaja, mamica spi. Dete zajoče, se mama zbudi. Aja tutaja, dete zaspi, mamica trudna spet spat pohiti.

Katja Pirc, Lara Budin
4. r. ZGONIK

POREDNA MUCA

Pretekli teden sem bila bolna in nisem smela v šolo. Doma sem se dolgočasila, zato sem si izmislila pravljico. Najbolj je bila všeč moji babici.

Nekoč je živela starka, ki je imela muco. Imela je tudi vnuka Marka. Marko je imel zelo rad muco. Nekoč je prišel k babiči in jo vprašal, če mu splete jopico. Babica mu je ustregla. Že drugi dan je začela plesti jopico. Muca je zagledala klobčiče volne in se začela igrati. Vso volno je tako zavozljala. »Oh, joj! Ti grdoba grda!« se je razjezila babica. Več ur se je potem trudila, da je volno razvozljala in se potem spet spravila na delo. Nekaj dni pozneje je delo končala. Jopica je bila zelo lepa. Marko jo je ves srečen oblekel. Babice še vedno pletejo jopice za vnuke, a pazijo, da ne pridejo muce zraven.

Darja Colja
2. a r. PROSEK

SESTRIČNA MONIKA

Moja sestrična je pridna deklica. Imenuje se Monika. Je močna. Kadar pišem naloge, me vedno moti. Večkrat prihaja k nam in pri nas tudi spi. Igrava se skrivališče in včasih se tudi loviva. Večkrat smo jo zvečer peljali domov v Bazovico, kjer je doma. Tam ima starše.

Branka Gabrovec
2. r. SV. JAKOB

VELIKONOČNE POČITNICE

V počitnicah sem šel z bratom in babico v Piancavallo. Povabila nas je sestrična, ki ima tam svoje stanovanje. Kraj je zelo znan zaradi lepih smučišč. V Piancavallu je bilo dosti snega. Ponoči je bilo zelo hladno, podnevi pa je sonce tako bliščalo, da brez naočnikov nisem mogel niti gledati. Dopol-

dne sva vadila s smučarskim učiteljem, popoldne pa sva smučala sama, dokler niso prenehale vleči vlečnice. Zvečer pa sva se kopala v bazenu. Ko so starši prišli po naju, so se prijeli kar za glavo, ko so naju videli, kako sva zagorela. Teh počitnic ne bom zlepa pozabil.

Mauro Benci
3. r. KATINARA

PIRHI

Velikonočne počitnice sem lepo preživel. V soboto sem z mamo barval pirhe. Mama je skuhala jajca, potem je na ogenj prstavila vodo, da se je segrela, vrgla je vanjo jajca in barvo in jajca so se obarvala. Potem sem na jajca risal risbice. Čokoladnih jajc nisem dobil, ker so predraga in niso dobra. Bratec je dobil dve čokoladni jajci, ker je majhen. Notri je dobil obesek za ključke in kompas.

Sergij Blasi
2. r. SV. JAKOB

VELIKONOČNE NAVADE

Za velikonočne praznike so nekoč ženske doma vse počistile in pripravile. Jajca so barvali s čebulo, travo, deteljo in s kristalnimi usedlinami od vina. Pekli so potice, kuhali suho svinino in klobase. Na veliko soboto so nosili blagoslovit velikonočna jedila v cerkev in tega so se veselili predvsem otroci. Na veliko noč so odrasli navsezgodaj hodili k maši, ki so jo imenovali »gorvstajenje«. Ko so se vrnili od maše, so vsi domači skupaj jedli blagoslovljena jedila. Sorodniki so se med seboj obiskovali in se obdarjevali z velikonočnimi pirhi, predvsem so pirhe darovali otrokom. Tudi danes so še takšni običaji, le da so jih ljudje opustili.

Erik Švab
2. r. ŽAVLJE

Nekoč so bili velikonočni prazniki bolj slovesni kakor danes, ker so bili ljudje bolj verni. Na veliki četrtek, petek in soboto so imeli strog post. Zvečer so hodili k obredom. Otroci so imeli lesene raglje, s katerimi so ropotali po vasi. Hodili so tudi v zvonik. Otroci so bili veseli, ko so jim mame spekle punčke z jajcem. Drugih daril ni bilo. Na veliko noč zjutraj so hodili k vstajenju. Bila je velika procesija. Bila je maša in blagoslov velikonočnih jedi. Otroci so ciljali na pirhe s kovanci in, kdor je zmagal, je dobil več pirhov. Sedaj imamo navado, da hodimo ob sobotah zvečer k vstajenju v Mačkolje, kamor nosimo blagoslovit velikonočne jedi.

2. r. ŽAVLJE
Helena Smotlak

KIKI

Moj pes se imenuje Kiki. Je zelo majhen in ima dolgo dlako. Star je tri leta in pol. Imam ga zelo rada. Kakšenkrat se z njim igram. Vzamem ga v naročje in pes me polžiše. Vedno zalaja, kadar pozvoni šolski zvonec. Malokrat gre z nami na sprehod. Raje ga pustim, da skače po vrtu.

Elisabeth Oberdank
2. r. SV. JAKOB

OBISK IZ NEMČIJE

Pred dnevi so nas obiskali prijatelji iz Nemčije. Po kosilu smo šli na Jezero, odkoder smo gledali na Trst, na hribe in morje. Odpeljali smo se potem v Boršt. Tam smo si ogledali cerkev, ki je zelo lepa in velika. Domov smo se vrnili pozno zvečer. Prijatelji so povedali, da se bodo poleti vrnili k nam in ostali tu ves mesec.

Aleksander Lorenzi
3. r. KATINARA

MOJ PSIČEK

Moj psiček se imenuje Bruno. Je bel in črn. Imam ga zelo rad. Spi na verandi v majhnem zaboju, ker je še majhen.

Cristiano Purinari
1. r. KATINARA

MOJ BRATEC

Moj bratec bo kmalu star tri leta. Imenuje se Pavelček. Rad se vozi s kolesom. Rad se igra tudi z mojimi punčkami. Sam ima dosti igrač, največ avtomobilčkov. Pri babici se rad igra s psičkom. Pelje ga na sprehod in ga boža. Psiček ga ima rad in ga polize.

Kristina Bandi
2. r. SV. JAKOB

NA SPREHODU

V nedeljo smo šli nabirat trobentice. Hodili smo na zelo visok hrib. Videli smo tudi

globoko jamo. Prišli smo do razgledne točke. Od tam smo imeli lep razgled nad pokrajino. Videli smo tudi traktor. Nazadnje smo zagledali trobentice. Nabrali smo jih tri šopke. Potem sem bil lačen in sem pojedel tri debela jabolka.

Marko Marega
2. r. SV. JAKOB

MOJ PES

Imela sem lepega volčjaka, ki se je imenoval Reksi. Pes je bil zelo bister in tudi ubogal me je. Vsak dan sem ga peljala na sprehod. Kadar je deževalo, sva se igrala v moji sobi. Večkrat sva ga z mamico okopali, nakar se je začel otresati in je naredil poplavo v kopalnici. Svojega psa bom vedno imela v spominu.

Agata Kuhar
2. r. SV. JAKOB

MOJE RIBE

Moje ribe so rdeče. Jedo točno ob sedmi uri. Včasih mi jedo z roke. Kakšenkrat dam prst v vodo in mi ga hočejo jesti. Imam šest rib. Ribam bomo kupili pravo travo. Ribice so mi všeč. Lepe so. Včasih tudi skačejo iz vode. Tudi moji sestri so všeč moje rdeče ribice.

Aleš Turk
2. r. SV. JAKOB

Urednikova pošta

Dobil sem kar zadovoljivo število osnutkov za naslovnice novega Galega, ugotovil pa sem, da mnogi niste upoštevali navodil natečaja in niste narisali pokončnih risb. Nekatere so zelo prikupne, ker pa jih ne morem izrezati tako, da bi pokrivalo celo naslovno stran Galeba, jih ne morem vzeti v poštev, zato izpadejo iz izbire. Opazil sem tudi, da nekateri niste bili prav nič izvirni. Nekdo je celo prerisal naslovno stran Galeba, ki je izhajal pred šestimi leti. Naslovnice Galeba se ne smejo ponavljati, zato vam v bodoče priporočam, da pozorno preberete pogoje natečaja, narišete pokončne risbe in predvsem izvirne!

Katja Superina in Sharagay Slobez, učenci 4. razreda osnovne šole pri Sv. Jakobu sta

mi za dobljeni nagradi naslovili pristrčno zahvalno pismo. Zahvaljujem se vama obema za prijaznost in upam, da sta zadovoljni z nagradama. V bodoče vam želim še mnogo sreče.

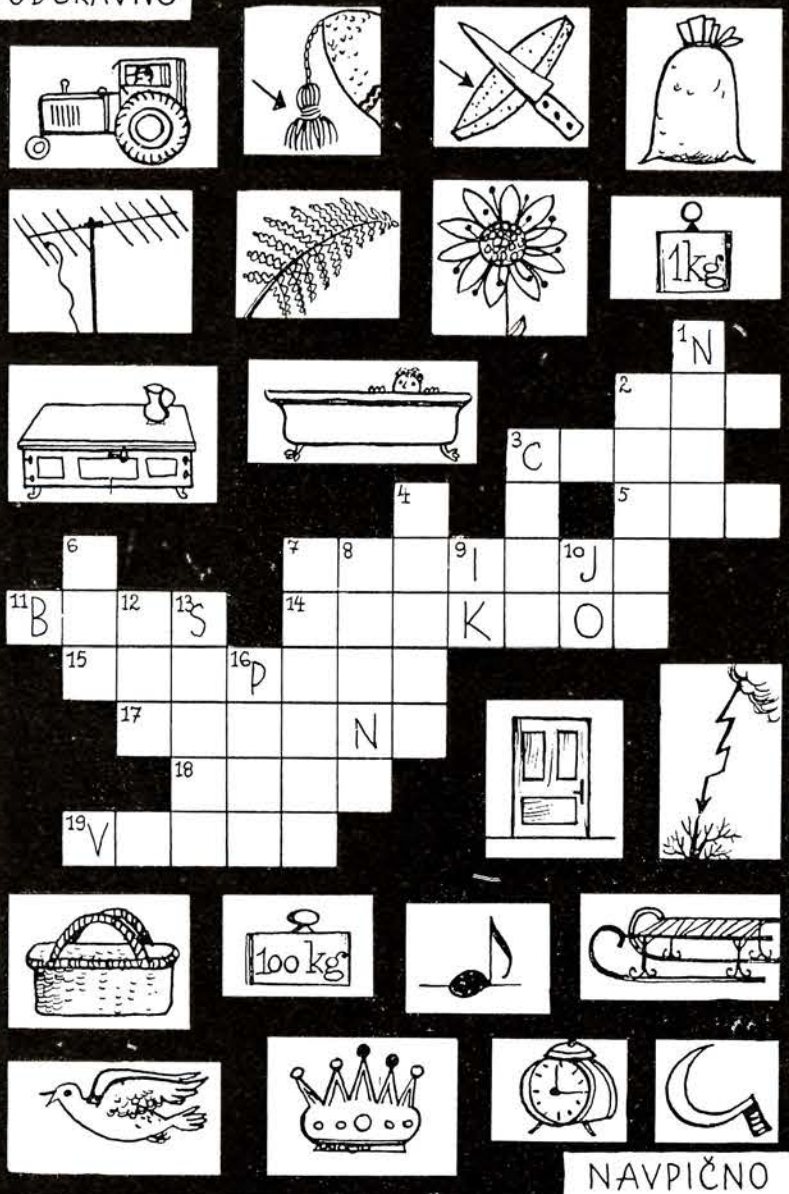
Tudi tokrat sem dobil pravo goro vaših dopisov — kar 65. Zaradi pomanjkanja prostora vseh nisem mogel objaviti, zato sem nekatere izpustil in jih bom objavil v prihodnji, zadnji številki. Vsi tisti, čigar dopisi niso objavljeni, imejte malo potrpljenja, prihodnjič boste tudi vi na vrsti. Še enkrat svetujem vestnim dopisnikom, da pišete o različnih dogodkih in stvareh, da bo vaša rubrika vedno pestra in zanimiva.

UREDNIK

Za listre glave

Slikovna križanka

VODORAVNO

NAVPIČNO

Razrezanka

Vseh dvanajst likov vstavi v pravokotnik na levi tako, da boš v šestih vodoravnih vrstah dobil imena šestih krajev v Sloveniji.

Rešitve ugank pošljite do 5. v mesecu na uredništvo Galeba: Lojze Abram, Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ ŠESTE ŠTEVILKE

KOMBINIRANA KRIŽANKA — Vodoravno:

1. ok, 3. kosa, 6. omara, 7. ena, 9. tabla, 11. kolo, 13. raketa, 15. cof, 16. krom, 19. lvo, 20. kes, 21. mast. **Navpično:** 1. oko, 2. komet, 4. Sana, 5. Arabka, 8. palec, 10. lok,

SATOVNICA — 1. lavina, 2. Istran, 3. rikšar, 4. jajček, 5. Manila, 6. kabina, 7. šminka, 8.a) meč, b) maj. Imeni dveh držav sta: Avstrija, Albanija.

PREMIKALNICA — Imena treh sesalcev so: slon, koza, osel.
12. orok, 14. Afrika, 17. oves, 18. most.

REŠITVE SO POSLALI: Aljoša Terčon, Peter Pertot, Pavel Rebula, 3. r. DEVIN; Mikela Baldan, Valentina Jarc, Martina Gergolet, Martina Baldan, 4. in 5. r. DOBERDOB. Aleksander Kalc, Mariza Marcuzzo, Albert Paoli, 5. r. GROPAD, Julijan Prašelj, Aleksander Zerjal, Robert Polh, Lajris Zerjal, Mitja Ota, Denis Zobec, Marko Ota, Valter Koren, Tanja Korošec, Denis Salvi, Svetlana Primožič, Elizabeta Venuto, Cinzia Cotič, 3. in 4. r. SOVODNJE OB SOČI. Damijana Cescutti, 4. r. UL. V. VENETO - GORICA. Karen Marzolo, Mauro Benci, 3. r. KATINARA. Mitja Možina, Erika Možina, 3. in 5. r. DONADONI. Katja Colja, Ervin Černuta, Boris Guštin, 3. in 5. r. REPENTABOR. Lidija Glavina, Stefanija Marsič, Elena Guzzardi, Marino Marsič, David Ciacchi, 4. in 5. r. RICMANJE. Marvida Čuk, Tatjana Čač, Adrijan Kovačič, 3. in 5. r. SV. IVAN. Matej Venier, 3. r. NABREŽINA. Erik Švab, Helena Smotlak, Romana Kolarič, Karmen Matkovič, 3. in 3. r. ŽAVLJE. Samuel Hlede, 1. c r. SREDNJA GORICA. Elena Cerqueni, Jadranka Škamperle, 2. b r. SREDNJA SV. IVAN. Tanja Zaccaria, 2. r. SREDNJA KRIŽ. Martina Mosca, Lara Tinta, Tanja Ferluga, Pavel Panjek, Sergij Kocman, Ivana Ažman, 2. r. ROJAN. Katja Čok, Lara Širca, 1. r. GABROVEC.

NAGRADE DOBIJO: Erika Možina, 5. r. DONADONI. Aleksander Kalc, 5. r. GROPAD. Sergij Kocman, 2. r. ROJAN. Matej Venier, 3. r. NABREŽINA. Aljoša Terčon, 3. r. DEVIN.

CENA 400 LIR